

יתבאר כיצד ילפינן מזה, ונחלקו בו אמוראים בדף נד ב.

גמרא:

שנינו במשנה: מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה לארץ:

ודנה הגמרא: לימא, האם נאמר, כי מתניתין המחייבת במעשר בהמה אף בחוץ לארץ, היא דלא כרבי עקיבא?

דתניא: רבי עקיבא אומר: יכול יעלה אדם מעשר בהמה מחוצה לארץ, ויקריבנו?

תלמוד לומר [דברים יב ו] "והבאתם שמה [אל המקום אשר בחר ה'] עולותיכם וזבחיכם, ואת מעשרותיכם", אמר הכתוב "מעשרותיכם" בלשון רבים לומר לך: בשתי מעשרות הכתוב מדבר, אחד מעשר בהמה ואחד מעשר דגן [מעשר שני]. הרי שהוקש מעשר בהמה למעשר דגן, ולמדנו:

ממקום שאתה מעלה מעשר דגן אתה מעלה מעשר בהמה. וממקום שאי אתה מעלה מעשר דגן, דהיינו מחוץ לארץ, שאין מעשר דגן נוהג בה שהוא הרי ממצות התלויות בארץ שאינן נוהגות אלא בארץ, אי אתה מעלה מעשר בהמה. ואם כן, נמצאת משנתנו דלא כרבי עקיבא?

ומשנינן: אפילו תימא משנתנו רבי עקיבא היא, כי:

כאן — דברי רבי עקיבא — ליקרב, לומר שמעשר בהמה שבחוצה לארץ אינו קרב על

גבי המזבח.

כאן — במשנתנו דמחייבין מעשר בהמה בחוצה לארץ — היינו ליקדש בלבד, אך לא יקריבנו על המזבח, וכדמפרש ואזיל, למאי נפקא מינה נתקדש מעשר בהמה בחוצה לארץ.

דיקא נמי שלא מיעטו רבי עקיבא אלא מהקרבה, מדקא נסיב לה תלמודא [ממה שלמד כן רבי עקיבא מן הפסוק] "והבאתם שמה", דהיינו, להקרבה, אך לא לענין עיקר הקידוש.

ומסקינן: אכן שמע מינה מדיוק זה, שלא פטר רבי עקיבא מעשר בחוצה לארץ אלא מהקרבה בלבד.

שואלת הגמרא: מאחר שאינו קרב ואפילו לרבי עקיבא, אמאי קדוש [למה נתקדש]?

ומפרשינן: [לנאכל] [ליאכל] רק במומו [משיפול בו מום] לבעלים. (12)

שנינו במשנה: מעשר בהמה נוהג בפני הבית ושלא בפני הבית:

ומקשינן: אי הכי, שאין מצות מעשר בהמה תלויה בקיום הבית, אפילו האידנא [בזמן הזה ממש] נמי נתחייב במעשר בהמה!?

ומשנינן: כדרב הונא לקמן בענין אחר.

דאמר רב הונא: גזירה משום יתום [בהמה יתומה, שמתה אמה או שנשחטה ואחר כך ילדה], שהוא פטור מן המעשר, כמבואר לקמן במשנה זו א, ושמא יביאנה בשעת